Dies i dies | 29 | Actualitzat el 15/04/2011 a les 07:00

Qui serem d'aquí a trenta anys?

Ara que ja han passat cent dies del nou govern, tot el que sabem és que dominaran l'art de la tisorada com pocs i que estan decidits a desenfundar la tisora al més mínim moviment sospitós. És clar que tot pot ser retallat, però hi ha algunes partides que presenten problemes morals. Es pot retallar l'atenció sanitària? I la formació escolar? Volem tornar al model de la totxana o ara és justament el moment d'invertir en R+D+I? Tres partides essencials que condicionen totalment el futur a mig termini del nostre país.

Però me n'he deixat una de tan important com les tres esmentades: la cultura. Ja se sap que la cultura és un bé intangible, sovint menystingut pels que busquen la rendibilitat econòmica immediata i que a més esdevé sospitosa quan hi ha diners públics pel mig. Però la cultura és la forma que té un poble de presentar-se davant del món, i cada opció que triem o descartem condiciona aquesta targeta de visita. Volem que el món ens reconegui com aquells que tenen en un museu una rajola de la piscina on es va ofegar un Rolling Stone o tenim un projecte propi, seriós i sòlid per ensenyar?

Per desgràcia, els darrers anys han mort alguns dels pioners de la Nova Cançó, artistes i activistes que van protagonitzar el moviment en primera persona. I sent realistes no podem obviar que seguirà passant. Potser seria l'hora de mostrar-los la gratitud del país, no amb medalles, que també estan bé, sinó amb un interès real per la seva obra, amb un centre que vinculés les universitats, amb un gran arxiu, fomentant-ne l'estudi... Cantava **Raimon** que "qui perd els orígens perd identitat". Quina identitat ens quedarà d'aquí a trenta anys quan ja no siguem a temps de recuperar la memòria perduda?